ἐκ νέου εἰς τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον· διότι ἡ ἀνεξάλειπτος αὐτὴ ἰδέα ἐκυμαίνετο ἐντὸς τῆς ἑβδομηκοντούτιδος καὶ ὑπὸ τῆς ἡλικίας ἐξασθενηθείσης κεφαλῆς του.

Ἐκτὸς τῆς εὐτυχίας ταύτης, οὐδενὸς ἄλλου ἐστερεῖτο ὁ Παστελῶτ, τὸ δὲ ἐπάγγελμά του ἐξηκολούθει μᾶλλον ὅπως ἔχῃ ἐνασχόλησίν τινα καὶ μὴ ὑποπέσῃ εἰς τὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματα τῆς ἀργίας, παρὰ διὰ ν' αὐξήσῃ τὴν περιουσίαν του, ἥτις ἄλλως ἐπήρκει εἰς ὅλας αὐτοῦ τὰς ἀνάγκας. Ἡ Μαρία διήγαγε τὴν ἡμέραν, ἀπὸ τῆς ἐννάτης ὥρας τῆς πρωΐας μέχρι τῆς πέμπτης Μ. Μ. εἰς τὸ κατάστημα τοῦ συζύγου της· ἀλλ' ἅμα ἡ πέμπτη ὥρα ἐσήμανεν, ἀνέβαλον διὰ τὴν αὔριον τὰ σπουδαῖα, καὶ ὑπήγαινον εἰς τὸν ἑσπερινὸν ὅθεν ἐπανήρχοντο σχεδὸν πάντοτε μετὰ τοῦ ἐπισκόπου, λίχνου διὰ τὰ μικρὰ δεῖπνα ἅπερ παρεσκεύαζεν ἡ κυρὰ Μαργερίνη, καὶ λιχνοτέρου ἀκόμι διὰ τὰς ἁπλοϊκὰς συνδιαλέξεις τῆς ἀγαθῆς οἰκογενείας. Ἡ φιλία αὕτη τοῦ ἐπισκόπου πρὸς τὸν ἐρισυχοπώλην ἐπηύξανε τὴν ὑπόληψιν ἧς ὁ ἔμπορος τοῦ *ἐρυθροῦ δένδρου* ἔχαιρεν ἕνεκα τῆς σημαντικῆς αὐτοῦ περιουσίας, τοῦ ἐντίμου αὐτοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς σπανίας συμπεριφορᾶς τῆς Μαρίας. Οὐδεὶς ποτὲ ἔκαμε τὴν ἐλαχίστην παρατήρησιν ὡς πρὸς τὴν καθημερινὴν σχέσιν τοῦ ἐπισκόπου μετὰ τοῦ ἁπλοῦ πολίτου, καὶ διὰ νὰ μείνῃ ἡ κακεντρέχεια μιᾶς κωμοπόλεως ἀργὴ ὡς πρὸς πρόσωπα τὰ ὁποῖα ἐρθόνει, φαίνεται ὅτι τὰ πρόσωπα ταῦτα κατεῖχον σπανίας ἰδιότητας.

Τὸ ἔτος 1603, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἰουνίου, τὸ ἱερὸν βῆμα τῆς ἐπισκοπικῆς Ἐκκλησίας ἔλαβε ἀνάγκην ἐπιδιορθώσεώς τινος. Ὁ ἐπίσκοπος δὲν ἐνεπιστεύθη εἰς κάνένα τὴν φροντίδα τῆς μεταφορᾶς τῶν ἱερῶν σκευῶν ἀπὸ τῆς ἁγίας Τραπέζης, καὶ τῶν ἀφιερωμάτων. Παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν εὗρε μεταξὺ τῶν ἀντικειμένων τούτων διάχουσον θήκην ἐσφραγισμένην διὰ τῆς σφραγίδος τοῦ ἐπισκόπου προκατόχου του, καὶ περφροντισμένως τεθειμένην εἰς τινα γωνίαν ὀπίσω τῆς θύρας, ὅτε ἤνοιγον τὸν παστόν. Αὐτόθι ἦτο ἀδύνατον ν' ἀποκαλυφθῇ ποτὲ ἡ μυστηριώδης παρακαταθήκη. Ἔφερε τὴν θήκην ταύτην εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ ἀφοῦ ἐπὶ πολὺ ἐσκέφθη, ἂν ἔπρεπε νὰ τὴν ἀνοίξῃ ἢ ὄχι, ἀπεφάσισεν, ὅτι, ἐπειδὴ ὁ προκάτοχός του εἶχεν ἀποθάνει πρὸ εἴκοσιν ἐτῶν, ἠδύνατο νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειάν του ἄνευ σκανδάλου συνειδήσεως. Διέρρηξε λοιπὸν τὴν σφραγίδα, καὶ ἀνοίξας τὴν θήκην, εὗρε βόστρυχον τριχῶν ἐγκεκλεισμένον ἐντὸς διαχρύσου σφαιροειδοῦς εἰκονίου. Δύο δὲ ἔγγραφα συνώδευον τὰ ἱερὰ ἐκεῖνα λείψανα· τὸ μὲν ἦτο πρᾶξις βαπτίσματος συντεταγμένη ὡς ἑξῆς:

» Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Ὑοῦ καὶ τοῦ » Ἁγίου Πνεύματος. Ἐγὼ, Λουδοβίκος Ἱερώνυμος, » ἐπίσκοπος τῆς ἐπαρχίας Soissons, τὴν 10 Φεβρουα- » ρίου 1568, ἐπέχυσα τὸ ἅγιον τοῦ βαπτίσματος » ὕδωρ ἐπὶ τῆς ὑψηλοτάτης καὶ κραταιοτάτης δεσπο- » σύνης Μαρίας Στυάρτης, θυγατρὸς νομίμου τῆς Χ. » Α. Μεγαλειότητος Μαρίας, βασιλίσσης τῆς Σκωτίας » καὶ τῆς Ἀγγλίας, καὶ τοῦ Ἰακώβου, κόμητος τοῦ » Βοθβέλ. Ἀνάδοχοι τοῦ τέκνου ἦσαν ὁ σεβασμιώτα- » τος ἀδελφὸς Μὰκ Μαγὼν, ἐκ τοῦ τάγματος τοῦ » ἁγίου Βενεδίκτου, ἐπίσκοπος τῆς Soissons, καὶ ἡ » σεβασμιωτάτη Κυρία Μαρία Μωβραϋ, ἡγουμένη τοῦ » τοῦ Μοναστηρίου τῆς Παναγίας ἐν Soissons.

» Εἰς πίστιν τοῦ ὁποίου ὑπέγραψα

Ἱερώνυμος Ἐπίσκοπος.

Ἰδοὺ καὶ τὸ ἐμπεριεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς, συνημμένης πρὸς τὴν πρᾶξιν ταύτην τοῦ βαπτίσματος.

» *Φιλτάτη καὶ σεβασμία κυρία Μαρία.*

» Καθ' ἣν στιγμὴν σᾶς γράφω τὴν παροῦσαν, εἶμαι » αἰχμάλωτος ἐντὸς τοῦ φρουρίου τοῦ Λοχλέβεν, καὶ » ἐγέννησα κόρην. Φοβοῦμαι τὰ μέγιστα διὰ τὴν τύ- » χην, διὰ νὰ μὴ εἴπω διὰ τὴν ζωὴν τοῦ δυστυχοῦς » τούτου τέκνου, διότι ἐγὼ πολὺ ὑπέφερα πρὸς χάριν » του. Τὴν 18 Ἰουλίου τοῦ σωτηρίου τούτου ἔτους, » ἀφοῦ ὁ συζυγός μου, ὁ κόμης τοῦ Βοθβέλ, κατέφυ- » γεν εἰς τὴν Νορβηγίαν· οἱ λόρδοι, μέλη τοῦ μυστι- » κοσυμβουλίου τῆς Σκωτίας μοὶ ἐπρότειναν νὰ δια- » λύσω τὸν γάμον μου μετὰ τοῦ μνησθέντος κόμητος, » καὶ νὰ κηρύξω αὐτὸν διὰ τῆς δίας τελεσθέντα καὶ » ἄνομον, ἀλλ' ἂν καὶ λαλοῦσα οὕτως ἤθελα ὁμολογή- » σει τὴν ἀλήθειαν, διότι μοὶ ἐπέθεσαν τὴν μάχαιραν » ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ διὰ νὰ λάβουν τὴν συναίνεσίν μου » ὑπὲρ τοῦ συνοικεσίου τούτου, ἠρνήθην ὅμως ἐπιμόνως » τοῦ νὰ ἐνδώσω εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῶν λόρδων τοῦ » μυστικοσυμβουλίου, διότι ἔφερον τέκνον εἰς τὰ » σπλάγχνα μου, καὶ διότι διὰ τῆς πράξεώς μου ταύτης » ἤθελον τὸ στιγματίσει διὰ παντὸς μὲ αἶσχος καὶ » ἀνομιμότητα. Ἔγραψα περὶ αὐτῶν πρὸς τὴν οἰκο- » γένειάν μου εἰς Λωραίνην, ἀλλ' αὐτὴ μὲ κατέκρινε δη- » μοσίᾳ διὰ τὴν μητρικὴν καρτερίαν μου. Ὅθεν δὲν » ἔχω ἐκτὸς ὑμῶν ἄλλην φίλην πιστὴν καὶ ἀσφαλῆ » εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ἐμπιστευθῶ τὸ προσφιλὲς τέ- » κνον μου γεννηθὲν ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰχμαλωσίας » καὶ τῶν ταραχῶν. Ἀναθοέψατέ την ἐντὸς τῆς μονῆς » σας, χωρὶς ν' ἀποκαλύψητε εἰς κάνένα, οὔτε εἰς αὐτὴν » τὴν ἰδίαν τὸ μυστήριον τῆς γεννήσεώς της. Ἐὰν » ἡμέραι εὐτυχέστεραι ἐπέλθωσι, θέλω ἀνακαλέσει τὴν » θυγατέρα μου πλησίον μου. Ἐὰν ἡ δυστυχία ἐξα- » κολουθῇ νὰ μὲ μαστίζῃ, προτιμότερον εἶναι δι' αὐτὴν » νὰ ζήσῃ ἄσημος καὶ ἀγνοοῦσα τὴν βασιλικὴν κατα- » γωγήν της· γνωρίζω τὴν ἀξίαν τοῦ στέμματος· Μο- » λονοῦτο μὴ τῇ δώσητε τὴν κουρὰν εἰμὴ μετὰ τὸν » θάνατόν μου. Ὑγείαινε, φιλτάτη καὶ ἀγαπητὴ Μα- » ρία, γλυκεῖα σύντροφος τῆς νεότητός μου εἰς τὴν » ὡραίαν τῆς Γαλλίας αὐλὴν, ὑγείαινε! Σοὶ ἐμπι- » στεύομαι τὸν πολυτιμότερον θησαυρὸν ὅστις μένει » εἰς δυστυχῆ βασίλισσαν, αἰχμάλωτον τοῦ ἀδελφοῦ » της. Φίλος ἀφωσιωμένος, τὸν ὁποῖον δὲν τολμῶ νὰ » ὀνοματίσω χάριν τῆς σωτηρίας του, ἐπιφορτίζεται » μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του νὰ σοὶ φέρῃ τὸ τέκνον μου. » Ὑγείαινε.

Μαρία Βασίλισσα.